

Kiinalainen ja egyptiläinen kirjoitus.

Viisaat tietäjät käyttivät muinoin symbooleja, vertauskuvallisia merkkejä, kun he kirjoituksessa tahtoivat tuoda esille ajatuksensa, ja ainoastaan salaisuuksiin vihityt ymmärsivät, mitä kirjoitetuilla merkeillä tarkoitettiin. Kansa semmoisenaan ei voinut ymmärtää pyhää hieroglyyfikieltä; se ei tietänyt, mitä sisäisiä ja salaisia merkityksiä vihityt tietäjät antoivat ulkonaisille symbooleille.

Kun sitten syntyi kirjoitus, jota kansakin pääsi ymmärtämään, oli sekin alussa hieroglyyfikirjoitusta, merkki- ja symbolikirjoitusta, josta sitten kehittyi meidän nykyinen kirjoituksemme; mutta tämä hieroglyyfinen kirjoitus sai oman profaanisen kirjoituksen merkityksensä.

Ympyrä esim., jossa on piste keskellä, on aina ollut auringon merkinä. Se on hieroglyyfin profaaninen merkitys, ja jokainen ymmärtää sen tarkoittavan aurinkoa. Se saattoi tarkoittaa muutakin, esim. Kiinassa sanaa „nyt“, mutta se oli joka tapauksessa merkki, jonka kaikki kirjoitusta taitavat ymmärsivät. Kansalle oli tuttu vain tuo yksi merkitys, se ei tiennyt salaista merkitystä; sen tiesivät ainoastaan vihityt.¹⁾ Ja me käsitämme, että vihityt eivät suinkaan tahtoneet salata mitään tietoa sentähden, että he olisivat olleet kateellisia tiedostaan, vaan yksinkertaisesti siitä syystä, että ennenkuin korkeampia filosofisia y. m. asioita saattoi ymmärtää, täytyi läpikäydä ankara itsekasvatus.

Tietäjien huolena on aina ollut valistaa, kasvattaa ihmiskuntaa. Sentähden on ihmisten yleisen älytason kehittyessä aikojen kuluessa enemmän ja enemmän sitä tietoa, mikä alkuaan pidettiin salaisena, tullut julkiseksi. Pythagoraan aikana esim., siis kreikkalais-roomalaisen kulttuurin aikana, ainoastaan hänen omassa Krotonan koulussaan opetettiin astronomian luennoissa, että aurinko on taivaankappale, jonka ympäri muut taivaankappaleet kiertävät. Kansa uskoi, että aurinko kiersi muita taivaankappaleita, kuten silmäkin todisti. Nyt opetetaan julkisesti kaikissa kansakouluissa maan kierron suhteen sitä, mitä edellisessä sivistyskaudessa opetettiin vain Pythagoraan kouluissa (ja tietysti mysterioissa).

¹⁾ Muuan avain annettiin kirjoituksessa „Hakaristi“.

Viime kerralla puhuimme hakarististä yleismaailmallisena vertauskuvallisena merkinä. Tahdomme nyt vielä parilla Kiinan ja Egyptin symbolisesta kirjoitustavasta valaista vanhan mysteriokielen ja -kirjoituksen luonnetta.

Kiinankielen kirjoitus on hieroglyfikirjoitusta siinä merkityksessä, että siinä aina on yksi merkki yhdellä sanalla. Mutta kuitenkin se on aivan toisenlaista kuin Egyptin hieroglyfikirjoitus. Kiinalainen kirjoitus on mielestäni kiintoisampaa kuin egyptiläinen. Kiinan keltainen rotu onkin välittömästi atlantilaista alkuperää, kun taas egyptiläinen on aarialaista.

Kiinankielen kirjoitus on niin viisaasti laadittu, että jos japanilainen, joka ei osaa kiinankieltä, näkee kiinalaista tekstiä, niin hän osaa lukea sitä omalla kielellään. Kiinankieltä pitäisi siis, jos sen henkeen pääsisi, osata lukea kuka tahansa millä kielellä tahansa. Nyt se käytännössä ei käy, koska kansojen ja aikojen ajatustapa muuttuu. Koetan näyttää parilla esimerkillä.

Kiinalaiset oppineet sanovat, että kiinalaisen kirjoituksen keksi 3,000 vuotta e. Kr. Kiinan valtakunnan perustaja. Hän keksi sen sillä tavalla, että katseli tähtien kuvia taivaalla ja lintujen jälkiä hiekassa. Ja katsellessaan tätä luonnon kieltä taivaassa ja maassa hän tuli ajatelleeksi, että se oli kirjoitusta ja että sillä tavalla pitäisi voida ilmaista ajatuksensa. Sitten hän keksi kirjoitustavan, jota sanotaan „lennun jälkikirjoitukseksi“. Siinä on, niinkuin meidän eurooppalaiset oppineemme sanovat, 214 „merkkiä“, avainta, jotka ovat muodostuneet hieroglyfeistä. Kun nämä avainmerkit tuntee, voi nähdä, mistä yhdistyneet merkit ovat muodostuneet, joita on, kuten tiedämme, kymmeniätuhansia.

Meillä on ilmestynyt suomeksi kirja Tao-te-king. Jos kirjoitamme sen nimen kiinankielellä, saamme ensin seuraavan merkin

道₁

joka on Tao. Mitä se merkitsee? Sen ymmärrämme, kun analysoimme sen. Voimme nähdä tässä kaksi merkkisarjaa.

一₂

ehkä alkuaan on ollut näin

Egyptissä on tällöinen hieroglyyfi

joka merkitsee „kävellä“. Kiinalainen merkki ei ole kävelemisen, vaan se on „ihmisen“ merkki. Mutta on toinen merkki

joka on tsi eli lyhyt askel, ja näistä kahdesta merkistä on yhdessä muodostunut tuo kolmas

joka merkitsee: „kävellä eteenpäin“. Tao-merkin toisessa puoliskossa on meillä ensin merkki

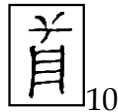
joka muistuttaa vähän ikkunaa; se onkin sielun ikkunan, „silmän“ hieroglyyfi. Sen yläpuolella on pieni viiva eli pilkku, joka tekee siitä toisen sanan:

„itse“; pilkku on ehkä kuvannut liekehtivää, itsetietoista katsetta. Kun siihen vielä liittyy vaakasuora viiva – otsaa kuvaten, – on koko hieroglyyfin merkitys:

„pää“, ja kun kaiken yllä on vielä kaksi pilkkua:

merkitsee se „älyä“. Pilkut ovat kuin liekkejä päässä, siis pyhän hengen tulta, neroutta, älyä.

Oikea eli yläosa hieroglyyfistä merkitsee siis „äly“, ja koska vasen eli alempi osa merkitsi „edetä“, saamme tuloksena yhteismerkityksen: „äly, joka etenee, kulkee eteenpäin.“ Etenevä äly, mikä se on? Se on Tao, älykäs tie, Jumala. Tämä on sangen kuvaava selitys Taosta eli Logoksesta: „etenevä äly, joka ei koskaan pysähdy, maailman järki, joka aina etenee.“ Pieni hieroglyyfi esittää syvämielteisen ajatuksen sille, joka näkee ja tuntee sen komponentit, sillä siihen vielä kätkeytyy ihmisen (täydellisyys-) kuva ja kaikinäkevän tiedon saavuttamismahdollisuus.

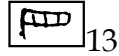
Seuraava sana Te tekee asian vielä selymmäksi. Kiinalaiset kirjoittavat Te-sanana näin

Se ei ole niinkään yksinkertaisen näköinen, meidän oma foneettinen kirjoituksemme on mielestämme paljon yksinkertaisempi, mutta kiinalaiseen merkkiin mahtuu paljon enemmän sisältöä. Yläpuolella Te-hieroglyyfissä on risti,

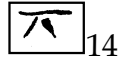

joka merkitsee 10. Roomalaiset käyttivät ristiä ja samoin kaikki nykyiset sivistyskansat samassa merkityksessä (X=10). Ristin alla on

13

samanlainen merkki, kuin Tao-sanassa oli; tässä se on makaavassa asennossa, jolloin se tavallisesti merkitsee „vati“, mutta tarkoittaa tässäkin silmää. Sen alla on pitkä viiva, joka on lyhennetty merkistä

14

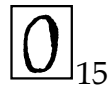
joka merkitsee „penkki“. Yläviivaa käytetään yksinään merkitsemään „pohja, perusta“. Siis saamme seuraavat merkitykset: 10, silmä, perusta. Kun näistä teemme lauseen, saamme: „luja perusta on sillä, mitä kymmenen silmä näkee; se on totta.“ Alaosassa oleva hieroglyyfi merkitsee „sydän“. Siis kaikki yhteensä merkitsee: „totuus sydämessä“. Vieressä oleva viiva ja pilkut merkitsee, kuten Tao-sanan yhteydessä mainittiin, „askel, liikkeessä, käytännössä ilmenevä.“ Siis koko Te-merkki: „totuus sydämessä ilmenee käytännössä“ tai: „totuus tulee ilmi inspiroidussa käytännössä“. Ja jos totuus on sydämessä, tulee se ilmi elämässä, elävässä hyvässä eli hyveessä. Mitään muuta hyvettä ei ole. Te-merkki kiinankielessä on siis „hyve“.

Kirjan nimi oli Tao-te (king eli dshing merkitsee vain „kirja“). Jos lyhyesti tahdomme ilmaista kirjan nimen merkityksen, kuuluu se siis: „Elämän järki ja sen ilmeneminen käytännössä.“ Etenevä jumalallinen järki muodostuu näet totuudeksi ihmisen sydämessä ja tulee esille inspiroidussa käytännössä. Nimi on epäilemättä sisältörikas, ja hieroglyyfi tarkasti kuvaa sekä nimen että sisällön. Meidän täytyy tunnustaa, että kiinalainen kirjoitus on filosofinen ja henkevä.

Lao-tse merkitsee „vanha lapsi“, joka on erinomaisen kaunis nimi. Samoin Konfutse nimitti itseään lapseksi (tse).

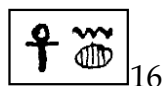
Egyptiläisten hieroglyyfien suhteen sanon mielipiteenäni, että vaikka Euroopassa niiden suhteen on paljon työtä tehty, emme ole vielä päässeet perille niiden sisäisestä, s.o. pyhästä merkityksestä. Kyllä tunnetaan jo egyptinkieli, konsonantit on tulkittu ja vokaaleistakin on jonkinlainen mielipide. Egyptinkieltä osataan ääntää ja kirjoituksesta saadaan selvää, joten ei ole epäilemistä, ettei ole löydetty hieroglyyfien merkitys, mutta se, mitä on löydetty, on profaaninen, eksoteerinen merkitys. Alkuperäistä hieroglyfikirjoitusta voidaan epäilemättä lukea toisellakin tavalla.

Avain, joka löydettiin pitkän työn perästä, perustui n.s. Rosetten kiveen, jossa oli sama kirjoitus kreikan- ja egyptinkielellä, egyptiläinen teksti kirjoitettuna sekä demoottisella että hieroglyyfikirjoituksella. Nyt olisi ollut melkein mahdotonta löytää egyptiläisen tekstin avainta, ellei olisi sattunut niin, että teksteissä toistuivat samat nimet. Sen huomasi ensin eräs tanskalainen arkeologi Zoëga, mutta lopullisesti sai nimet selville ranskalainen tutkija Champollion vuosikausien miettimisen jälkeen. Yksi nimistä oli Kleopatra, ja nimien perusteella sai Champollion selville koko tekstin. Siihen johtopäätökseen, että teksteissä piti olla samat nimet, vei tanskalaisen Zoëgan huomio, että kuninkaalliset nimet joka kerta kirjoitettiin ovaalin eli n.s. kartushin

sisään. Kerrotaan, että kun Champollion monien vuosien miettimisen jälkeen eräänä päivänä osasi tulkita hieroglyyfikirjoituksen, hän juoksi työtoverinsa, veljensä luo toisen huoneeseen, huutaen: „Nyt minä olen sen löytänyt“, ja kaatui samassa pyörtyneenä lattialle.

Egyptin hieroglyyfikirjoitus on vaikea tulkita, sentähden, että myöhempanä aikana hieroglyyfit, jotka alussa olivat kuvanneet kokonaisia sanoja, merkitsivät sitten ainoastaan kirjaimia. Jos egyptinkielellä hieroglyyfeillä kirjoitetaan sana „elämä“, tulee se tämän näköiseksi:

Meidän oppineemme ääntävät sen *ankh*, joka on tunnettu sana, sillä se on silmukkaristi.

Silmukkaristin lisänä on kirjoitetussa sanassa n-merkki

joka on kh. Mutta kun koko sanaa miettii ja katselee, sisältää se minusta muutakin kuin paljaan sanan „elämä.“ Se merkitsee kyllä „elämä“ vihkimättömälle kansalle, mutta vihitty luki sen ehkä näin: „elämä, joka eletään pimeässä, fyysillisessä maailmassa ja tunne-elämän aalloissa (astraalimaailmassa) kuoleman jälkeen.“ Merkki käsitti siis fyysillisen elämän ja elämän tuonelassa. Mutta tämä ei ole sitä elämää, jota vihitty tarkoitti elämällä, nim. todellisen ihmisen elämää, joka on yläpuolella kuoleman. Sen vihitty merkitsi ainoastaan silmukka ristillä. Sentähden silmukkaristiä on tavattu kuolleitten mysteriopappien ruumiissa, sillä se tarkoitti ihmistä, joka on kuoleman voittanut.

Silmukkaristi on itseasiassa juuri risti ja silmukka. Mitä se on? Se on selvästi ihminen, elävä ihminen. Kun ihminen levittää käsivartensa, hän on tau-risti, ja päänä on ympyrä, jolla on tarkoitettu gloriaa eli sädekehää, joka on nähtävissä adeptein ja henkisesti kehittyneiden ihmisten pään ympärillä. Paljas *ankh* on täten todella vihityn ihmisen merkki. Kun sen piti tarkoittaa tavallisen ihmisen elämää, täytyi siihen liittää jotain, joka siirsi merkityksen asteen alemmaksi.

Pekka Ervast.

(Ruusu-Risti 1928 Maaliskuu N:o 3, s. 69-84)